

DERVİŞ ÜÇ ÇEŞİTTİR

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemin, hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh. Kemâ yen-beğî li celâli vechihî ve lî azîmi sultânih. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmâin.

Emma ba'd.

Fe-kâle Resûlullahü sallallahu aleyhi ve sellem:

ثَلَاثَةٌ مَعْصُومُونَ مِنْ شَرِّ إِبْلِيسَ وَجُنُودِهِ: الذَّاكِرُونَ اللَّهَ
كَثِيرًا بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْمُسْتَغْفِرُونَ بِالْأَسْحَارِ وَالْبَاكُونَ مِنْ
خَشْيَةِ اللَّهِ

Selâsetün ma'sûmûne min şerri iblîse ve cünûdihî. ez-Zâkirûna'llâhe kesîren bi'l-leyli ve'n-nehâr. Ve'l-müstağfirûne bi'l-eshâr. Ve'l-bâkûne min haşyeti'llâh.

a. Şeytanın Şerrinden Korunan Üç İnsan

Abdullah b. Abbas radiyallahu an-hümâ'dan, Peygamber sallallahu aleyhi ve

sellem Efendimiz'in şöyle söylediği nakil buyurulmuř:

Selâsetün. “Üç cins insan vardır ki.”
Ma'sûmûne min şerri iblîse ve cünûdihî. “İblis'in ve ona tâbi olan şeytanın ordusunun şerrinden korunmuşlardır.”

Şeytan ve ordusu bu üç insana zarar veremez; çünkü Allah koruyor. Allah korudu mu ne haddine, ne hakla, nasıl zarar verebilir! Veremez. Şeytandan ve şeytanın bütün yardımcıları, avâneleri, ordusu, hepsinden, hepsinin şerrinden emniyette olur.

Bir; *e'z-Zakirûna'llâhe kesîren bi'l-leyli ve'n-nehâr.* “Gece gündüz Cenâb-ı Hakk'ı çok zikredenler” şeytanın şerrinden ve ordusunun şerrinden korunurlar.

Onun için bizim yolumuz en doğru yoldur. Buralardan da görülüyor ki en garantili yoldur, en teminatlı yoldur, en sağlam yoldur. Şeytanın zarar veremeyeceği bir yoldayız. Tabi yaparsak. Yapmaya bağlı!

[Mehmed Zahid Kotku] Hocamız *rahmetullahi aleyh* hakkında bizim yaşlı başlı ihvan konuşmuşlardı:

“Bunca zamandır ihvanlık yapıyoruz, bir terakki edemedik” filan diyorlardı. Ben de eve gelince Hocamız *rahmetullahi aleyh*’e böyle diyorlar dedim.

“Ne yapayım evladım? Verdiğimiz vazifeleri yapmıyorlar ki, tespihleri çekmiyorlar ki!”

Dervişlik tam yapılırsa insan tam derviş olur, tam müslüman olur, tam korunur, tam lütfa erer.

Ama yapılmazsa...

Yapmayan kendisi yapmadı. Kimi kimden şikâyet edecek, kabahat kendisinin olmuş oluyor.

Allah’ı çok zikredeceğiz.

ez-Zâkirûna’llâhe kesîren. “Allah’ı çok zikrederler.” *Bi’l-leyli ve’n-nehâr* “Gece gündüz.”

Bu çok zikretmek oturup; “Hocam bana bin adet zikir verdi, çekeyim. Yüz tesbih, yüz *estağfirullah*, yüz *lâ ilâhe illallah*, yüz *salât ü selâm*, yüz *kulhüvallah* çekeyim.” demek değil.

Tabi bunlar da çok az değil ama “gece gündüz” demesinden Peygamber Efendimiz’in daha çok istediğini seziyoruz.

Onun için çalışırken, yürürken, gezerken, çarşıda, pazarda, evde, yatarken insan kendisini çok zikre alıştırmalı.

O çok zikre alıştırmak nasıl olacak?

Kalbini zikre alıştıracak. Kalbi; “Allah, Allah, Allah, Allah” diyecek. O zaman çok zikirde bulunmuş olur. Zikrullah insanı kale gibi korur, Cenâb-ı Hak zikredeni korur.

Hatta bakın, Yunus *aleyhisselam*’ gemiden attılar da balık yutmadı mı?

Yuttu, balık yedi.

Ölmesi lazım değil miydi?

“Sen uğursuzsun galiba” diye tahminen, “Kura onun üzerine geldi.” diye, gemidekiler onu denize attılar. Balık da onu yuttu. Bizim mantığımızı göre balığın karnına giden havasız kalır, balık da zaten denizin içinde. Karnından çıkarsa ölmesi lazım.

Kur’ân-ı Kerîm’de Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

Allah'ı çok zikredenlerden olmasaydı ba-
lığın karnında *ba'sü ba'de'l mevt'*e kadar ka-
lırdı. Zikr ü tesbih ettiğinden kurtuldu. Kurta-
ran Allah ama sebab-i kurtuluşu zikr ü tesbih.

İyi bir müslümanın zikr ü tesbihin çok fay-
dası olduğunu anlaması lazım. İlmi yoksa bi-
lenleri dinlemesi lazım, okuduğundan netice
çıkarması lazım.

b. Dervişlikte Üç Farklı Tutum

Şeytanın tesir edemediği insanlardan bi-
risi dervişler. Ama hakiki derviş, devirmiş der-
viş değil.

Derviş üç çeşittir.

1. Tam mânasıyla bağlı olan.
2. Zâhirde bağlı olan ama aslında kendi
keyfinde giden. Nefsi ne derse onu dinleyen.
3. Bir bahane bulup sırt çeviren.

Birinciye *mürîd-i mutlak* derler. Tam der-
viş. İkinciye *mürîd-i mecâzî* derler, hakiki de-
ğil, gerçek değil, sahtesi.

Ben çarşıda bir arslan gördüm. Çocuk üs-
tüne çıkmış oynuyordu, tepiniyordu; arslan da
bir şey yapmıyordu.

Neden?

Heykel de ondan, hakikisi değil, hakiki arslan değil. Çocukların maskarası; çocuklar üstüne çıkıp tepiniyor, o hiç kıpırdamıyor.

Neden?

Hakiki değil, sahte, mecâzî.

Üçüncüsü de dönek, *mürted* derler, *mürid-i mürted*. Söz verir, sözünden döner. Tam olacak!

Bir; *ez-zâkirûna'llâhe kesîren bi'l-leyli ve'n-nehâr*.

İki; *ve'l müstağfirûne bi'l-eshâr*. Seher vakitlerinde “affet beni yâ Rabbi! *estağfirullah el-azîm*” diye tevbe ve istiğfar edenler.

Seher vakti ne demektir? Seher vakti deyince hangi vakti anlıyorsunuz?

Seher vakti imsaktan önceki vakittir. Oruçlunun sahura kalktığı, yemek yemeye kalktığı zamandır. Gecedir; oruca niyetlenen insan daha yemek yiyebilir, su içebilir. İşte seher vakti o zamanlardır. Seher gecedir. Seher vakti, gecenin sabaha yakın son kısmıdır. Ona “seher” derler.

Mü'min, akşam erken yatacak; geceleyin imsak kesilmeden, sabah namazı gelmeden daha önce kalkacak, abdest alacak, teheccüd namazını kılacak. Ondan sonra; “Benim kusurlarımı affet yâ Rabbi!” diye gözyaşı dökerek, tevbe ve istiğfar edecek.

Ve'l-müstağfirûne bi'l-eshâr. “Seherlerde tevbe ve istiğfar eyleyen kimselere de şeytan ve ordusu tesir edemez.”

Neden?

Âşık-ı sâdıktır. Allah'ın çok sevdiği bir şeydir. Kur'ân-ı Kerîm'de geçiyor:

الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ
بِالْأَسْحَارِ

*es-Sâbirîne ve's-sâdikîne ve'l-kânitîne ve'l-münfikîne ve'l-müstağfirîne bi'l-eshâr.*¹

Bunlar Allah'ın; “Cennete girsinler.” diye mükâfâtlandığı insanların sayıldığı âyetler; cennete girecekler, cennetteki mükâfatları kazanacaklar.

¹ 3/Âl-i İmrân, 17.

Demek ki teheccüde alışmalıyız. İsveçliler için teheccüde alışmak kolaydır, çünkü geceler uzun. Beşi on geçe akşam oluyor. Beşi bilmem kaç geçe imsak kesiliyor; on iki saat.

Uyu uyu uyu. Bu kadar uyuyunca yatakta insanın sırtı acır be! Kalk biraz, abdest al, tesbih çek, Kur'ân-ı Kerîm oku, günahlarını düşün, tevbe ve istiğfar eyle.

Üçüncüsü:

Ve'l bâkûne min haşyeti'llâh. Vel bâkûne, kef ile.

Ve'l bâkûne min haşyeti'llâh. “Allah korkusundan ağlayanlar.”

Ne zaman olursa olsun, Allah korkusundan ağlıyor. Cuma namazında hutbeyi dinlerken ağlıyor; yolda giderken bir şey görüyor, ağlıyor; kabrin yanından geçiyor, ağlıyor:

“Bunlar bir zamanlar ne saltanatlı adamlardı, ne ağalardı, ne zenginlerdi, ne pehlivanlardı! Şimdi şu kara toprağın altında, hey yalan dünya hey!” diyor, şıpır şıpır ağlıyor.

Çocuğu kucağına alıyor, ağlıyor:

“Bu çocuk doğdu ama bu dünyada neler görecektir acaba yâ Rabbi! Bunun bahtını güzel eyle.”

“Ya, amma da sulu gözlü adam!”

“Sulu göz ama Allah’tan korktuğu için ağlıyor, korkaklığından ağlamıyor ki!”

Hz. Ömer de ağlarmış.

Hz. Ömer korkak bir insan mı?

Pehlivan ama şuurlu; aklı var, fikri var.

İnsanın aklı olsa, fikri olsa, düşüncesi olsa, o zaman üzülecek çok şeyler var. Şurada bizim boğazımızdan lokmanın geçmemesi lazım. “Dört kişi daha hayatını kaybetti.” diyor. Cebinden mendil mi düşürmüş, mendil mi kaybetmiş; hayatı gitmiş!

“Yine olaylar oldu; dört kişi daha hayatını kaybetti.” diyor. Neredeyse; “Cennete uçtu.” filan diyecek sanki. O kadar hafif bir şey gibi söylüyor. Halbuki hayat bir gitti mi bir daha gelmiyor.

Evet, o ölenler cennete gidiyor belki mü’min olarak canı verenler cennete gidiyor da yalnız müslüman cephe telefata veriyor.

Niye versin?

Yaşasın da İslâm'a faydalı olsun.

Niye ölüyor? Niye Bosna'da bu kadar müslüman ölüyor? Niye Çeçenistan'da o kadar müslüman ölüyor? Niye Filistin'de ölsün?

Ne münasebet! Kendi memleketleri. Kendi memleketlerine düşman gelmiş, tepeden tırnağa silahlanmış. Köşede dördü beşi bir arada; el bombaları, tüfekler, uzun menzilli silahlar. Atıyorlar; "Dört genç daha hayatını kaybetti."

Öyle hafif ifade kullanıyor ki. İki kişi karakolda dövülmüş, linç edilmiş, atılmış. Belki doğru, belki yalan; kocaman bir haber oluyor. Ama hayatını kaybeden kaybedene. Kaybetti; aradığını belki bulur. Müracaat eder, gazeteye ilan verir; "Ben dört tane hayat kaybettim; bunları filanca adrese getirsin!"

Hayat bir daha geri gelir mi?

Gelmez. O çocuk gitti. Onun annesi babası...

Sonra onlar ne yiyorlar ne içiyorlar? Niye bu hâle geldiler? Niye taş taşıyorlar? Ne var?

Üretimleri çok mu? Paraları gelirleri çok mu? Nasıl yaşıyorlar? toprakları çok münbit de yedikleri önünde yemedikleri artlarında mı?

Ağlanacak o kadar çok şey var ki! O kadar çok şey var ki! Allah korkusundan ağlayana da şeytan ve ordusu tesir edemez.

Ama bunlar olmadı mı; zikir olmadı mı, tevbe istiğfar olmadı mı, seherlerde uyanıp Allah'a yalvarmak olmadı mı, Allah korkusundan ağlamak olmadı mı... Bu usta şeytan ta hazreti Âdem atamızdan beri insanları kandıra kandıra kandıra, bunun neresinden yanaşılır, nasıl avlanır biliyor.

Usta bir balıkçı balığı nasıl yakalıyor; suda içinde, derinlerde olan hayvanı nasıl yakalıyor, bir çaresini buluyor. Oltasına canlı balık takıyor, taktığı hayvan can acısından kıpır kıpır kıpırdanıyor, ötekisi de; “Onu yiyeceğim.” diye atlıyor, yakalıyor. Ama onun onu sevdiğini biliyor, ölüsünü takmıyor, canlısını takıyor. “Onun yanına kadar gitsin.” diye kurşun da takıyor. Çektiği balığın büyük olacağını bildiğinden misina ile kalın şey yapıyor, her türlü tedbirini alıyor.

Balıkçı usta bir şekilde böyle balık tutmayı bilirse şeytan insanı kandırmayı çok daha usta bir şekilde biliyordur, burdan anla. Çünkü ta ezelden beri insanları kandırmış durmuş. Seni de kandırır.

Kanmamak için ne yapacaksın?

Allah'ı çok zikredeceksin. Dilin zikirli olacak, elin tesbihli olacak, seher vakitlerinde teheccüde kalkacaksın, Allah'ı düşüneceksin, Allah'tan korkacaksın, Allah'tan şaka olmadığını bileceksin, korkudan gözyaşı dökeneceksin.

ثَلَاثَةٌ لَا تُرَدُّ دَعْوَتُهُمْ: الْإِمَامُ الْعَادِلُ وَالصَّائِمُ حِينَ يُفْطِرُ
وَدَعْوَةُ الْمَظْلُومِ يَرْفَعُهَا اللَّهُ فَوْقَ الْعَمَامِ وَيُفْتَحُ لَهَا أَبْوَابَ
السَّمَاءِ وَيَقُولُ الرَّبُّ تَبَارَكَ وَتَعَالَى " وَعِزَّتِي وَجَلَالِي
لَأَنْصُرَنَّكَ وَلَوْ بَعْدَ حِينٍ

Selâsetün lâ türeddü da'vetühüm: el-İmâmü'l-âdilü ve's-sâimü hiyne yüftira ve da'vetü'l-mazlûmi yerfeuha'llâhu fevka'l-ğamâmi ve yeftehu lehâ ebvâbe's-semâi ve yekûlü'r-rabbü tebâreke ve teâlâ: Ve izzetî ve celâlî le ensuranneke velev ba'de hıyn.

Bu hadîs-i şerîf sağlam kaynaklarda mevcut. Tahâvî, Ahmed b.Hanbel, Tirmizî *rahmetullahi aleyhim ecmaîn*. Tirmizî *hasen hadis*

demiş, İbn Mâce, Beyhâkî, Ebû Hüreyre'den rivayet etmişler, İbni Hibban da ufak bir rivayet farkıyla kaydetmiş.

c. Üç İnsan Vardır Ki Duası

Redd olunmaz

Peygamber Efendimiz diyor ki;

Selâsetün lâ türeddü da'vetühû. “Üç insan vardır ki bunların duası redd olunmaz.”

Davet, “dua” mânasına. Davet, Türkçede “çağırma” mânasına:

“Bizim toplantımız var, düğünümüz var, nişanımız var, sen de gel emi?”

“Çağırma, davet etmek” diyoruz. Arapçada davet; “dua etmek” mânasına: “Yâ Rabbi! Senden şunu istiyorum.” demek.

Üç kişi var, onların duası reddolmaz.

Bir; *el-imamü'l-âdil.* “Adaletli hükümdar.”

Meşru bir şekilde başa seçilmiş, halife olmuş, emîrü'l-mü'minîn olmuş, adaletli. Onun duası redd olunmaz. Dua etti mi duası tutar, beddua etti mi bedduası çarpar, yıkar.

Neden?

Adaletli hükümdar, Hz Ömer *radiyallahu anh* gibi. Bu bir.

İkincisi; *ve's-sâimü hiyne yuftira*. “Oruçlu orucunu açtığı zaman.”

Onun da duası reddolunmaz. Çünkü gündüz oruç tuttu mübarek, akşam oldu, şimdi orucunu açmasının vakti geldi. Allah rızası için harama bakmadı, yemek yemedi, su içmedi. Meşru haklarından; yemesinden, içmesinden, arzularından uzak durdu.

Onun için yemek yediği sırada duası makbuldür. Bu, yapabileceğimiz bir şey. -Yarın Şaban'ın biri galiba. Akşam ezanı ile beraber Recep gitti. Bakalım bir dahaki Receb'e kadar yaşayacak mıyız, görecek miyiz? Allah hayırlı ömür versin. Şaban-ı Şerîf geldi; yarın Şaban'ın biri. Peygamber Efendimiz Şaban'da da oruç tutardı.

İnsan oruç tutarsa akşam vaktinde duayı ganimet bilsin, fırsatı kaçırmamasın, dua etsin. Çünkü duası reddolunmuyor.

Üçüncü; *ve da'vetü'l-mazlûm*. “Mazlunun duası” da.

Bak yine “davet” diye geçiyor, “dua” mânasına. “Mazlumun duası da reddolunmaz.”

Yerfeuha’llâhu fevka’l-ğamâm. “Bu mazlumun duasını Allah, bulutların üstüne yukarılara yükseltir.” *Ve yeftehu lehû ebvâbe’s-semâ.* “Semanın kapılarını bu duaya açar.”

“Mazlumun, zulme uğrayanın duası; bulutların üstünden, semadan dergâh-ı izzete vâsıl olur.”

Ve yekûlü’r-rabbü tebâreke ve teâlâ. “Allahu Tebâreke ve Teâlâ hazretleri, yüce Mevlâmız buyurur ki:” *Ve izzetî ve celalî.* “İzzetime ve celalime yemin ederim ki.

Ne kadar kuvvetli söz; Allahu Teâlâ hazretlerinin’nin sözü!

“Ben Allahu Azîmüştân, izzetime ve celâlime yemin ederim ki.”

Le ensuranneke. -Ey mazlum!- “Sana mutlaka yardım edeceğim.” *Velev ba’de hiyn.* “Azıcık bir zaman geçse bile yardımım mutlaka gelir.”

Yemin ediyor.

Buradan iki şey çıkar. Bir; mazlumun âhını almamak lazım, bir kişiye zulmedip kendisi zalim duruma gelmemek lazım, birisini mazlum hâle getirmemek lazım.

Çünkü o beddua edecek. Allah da yemin ediyor:

“İzzetime celâlime yemin ederim ki yardım edeceğim.” diyor, mazluma. Zalim hapyutar, bu bir. İkincisi, mazlum olmak iyidir. Çünkü zalim oldu mu Allah’ın kahrına uğruyor, mazlum oldu mu Allah yardım ediyor.

Zalim olmaktansa mazlum olmak daha iyidir. Onun için aman zulmetmeye yanaşmayın, aman dikkat edin, siz haksızlık etmeyin.

“Canım o da bana yaptı!” bilmem ne... Uzun hesabı bırak sen. Kısa, kestirme, açık, seçik, şeffaf düşün. Bak mazluma Allah yardım ediyor. Nene lazım, zulme yanaşma!

“O benim harmanımı yakmıştı; ben de bir dahaki sene -tam buğdaylarını yığdı harmanı yapacağı zaman- onun harmanını da yakarım, harman makinesini de yakarım!”

“Gel sen yapma. Zalim olma, mazlum ol!”

Tabi en iyisi Allah'a sığın:

“Yâ Rabbi! Beni zulme de uğratma. Zalim olmamdan da, zulme uğramamdan da beni koru yâ Rabbi!” diye dua et.

Peygamber Efendimiz evden çıkarken öyle dua ederdi:

“Yâ Rabbi! Ben zulmetmekten de zulme uğramaktan da, cahillik yapmaktan da cahilliğe mâruz kalmaktan da, ayağımın kaymasından da kaydırılmasından da sana sığıyorum, sapmaktan da saptırılmaktan da sana sığıyorum.” diye Allah'a sığınıp öyle yola çıkardı. Aman ona göre ayağımızı denk alalım, dikkat edelim.

Üçüncü hadîs-i şerîf, müjde:

Neden?

Çünkü bizim yaptığımız bir şey bu.

ثَلَاثَةٌ مَنْ قَالَهُنَّ دَخَلَ الْجَنَّةَ: مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ
دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا وَالرَّابِعَةَ لَهَا مِنَ الْفَضْلِ كَمَا بَيَّنَّ
السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهِيَ: الْجِهَادُ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

Selâsetün men kâlehünne dehale'l-cenneh: Men radiye billâhi Rabben, ve bi'l-İslâmi dînen ve bi-Muhammedin resûlâ. Ve'r-râbiâtü

lehâ mine'l-fadli kemâ beyne's-semâi ve'l-ard ve hiye'l-cihâdü fî sebîli'llâhi azze ve celle.

Bu hadîs-i şerîfi Ebû Saîd *radiyallahu anh* hazretlerinden, Ahmed b. Hanbel *rahmetullahi aleyh* rivayet etmiş. Sanıyorum Ebû Saîd el-Hudrî'dir.

d. Üç Söz Vardır Ki Bu Sözleri Söyleyenler Cennete Girer

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Üç söz vardır ki bu sözleri söyleyenler cennete girer.”

Biz de söyleriz, söylüyoruz zaten. “Bunları söyleyenler cennete girer.”

Nedir onlar?

Bir:

Men radiye billâhi Rabben. “Ben rabbimin Allah olduğuna hoşnudum, razıyım.”

Bu vaziyetten çok memnunum. İmanım-dan, Rabbim olduğunu bilmekten memnunum, razıyım. *Radîtü billâhi rabben* diyoruz ya. Bir

insan Allah'ın Rab olduğuna hoşnut, memnun, razı olursa... Bir.

Ve bi'l-İslâmî dînen. “Din olarak da İslâm'dan hoşnut ve memnunsa...”

Tamam, hoşnuduz, memnunuz, elhamdülillah ki müslümanız, sevinçten uçuyoruz. “Başka bir dine gir.” diye dünyayı verseler geçmeyiz. Elhamdülillah hak din üzereyiz. Çok memnunuz, mutluyuz; bu da tamam.

Ve bi Muhammedin resûlâ. “Muhammed'in de Resûlullah olduğuna razı olan...”

Razıyız, memnunuz, iftihar ediyoruz; onun ümmeti olduğumuza sevinçliyiz. O peygamberlerin eşrefi, serveri; biz de ümmetlerin en eşrefiyiz, en üstünüyüz. Ne mutlu bize! Onun da peygamberimiz olduğu ne mutlu! Ne mutlu benim onun ümmeti olduğum!” diye seviyoruz.

Gönül hoşluğu ile bunları diyen cennete girer:

“Kim ‘Ben Rab olarak Allah'a razıyım, din olarak İslâm'a razıyım, resûl olarak Muhammed'e razıyım.’ derse cennete girer.”

Ve'r-râbiatü lehâ. “Bu üç şeyin arkasından bir de dördüncüsü vardır ki.” *Mine'l fadli kemâ beyne's-semâi ve'l-ard.* “Onun fazileti de yerle göğün arası kadar yüksektir; bu dördüncünün. o kadar fazileti vardır.”

O dördüncüsü nedir?

Ve hiye'l cihâdü fî sebîli'llâhi azze ve celle. “Azîz ve celîl olan Allah'ın yolunda cihad etmektir.”

Ne mutlu Allah'ın kendisinin Rabbi olduğunu inanmış, bilmiş ve bundan hoşnut ve memnun olana, İslâm'ın kendisinin dini olduğundan memnun olana!

Bana bir Paşa geldi, diyor ki;

“Yahu, hocam, bu Türkler niye Müslümanlığa girmişler?” diyor.

Vaziyetten memnun değil. “Bu Amerikalıların, Avrupalıların dinine, bu fezaya gidenlerin, kadınlı erkekli Batı hayatı yaşayanların dinine niye girmemişler?” diye bana soruyor.

Dedim ki;

“Paşam, bizim dedelerimiz dünyanın öyle bir yerindeydi ki dünyanın bütün dinlerini biliyorlardı. Hindu dinini biliyorlardı, Budizm dinini biliyorlardı, Çinlilerin, Japonların dinlerini biliyorlardı, Buda’yı biliyorlardı. Hazar Denizi'nin kuzeyinde Yahudiliği görmüşlerdi, biliyorlardı. Karadeniz'in kuzeyinde Hıristiyanlarla temas ettikleri için Hıristiyanlığı biliyorlardı.

Hepsini bildikleri halde; Hint dinlerini, Çin dinlerini, Orta Asya'nın Şamanizm'ini bildikleri halde, Hıristiyanlığı Yahudiliği bildikleri halde, hepsi hakkında da en mükemmel eserleri yazdıkları halde -çok iyi bildikleri eserlerinden belli- seçerek, uygun gördükleri için, mantıklı olduğu için İslâm'a girdiler.

Ötekilerin ahkâmını incelediler, berikinin ahkâmını incelediler. En güzel ahlâkın İslâm'da olduğunu gördüler, ondan beğenerek girdiler, kimse zorlamadı.

600 bin çadır birden İslâm'a girdi. 600 bin çadır muazzam rakamdır. Her çadırın içinde kaç kişi vardır? Toptan girdiler.

Neden?

Hak din olduğunu anladılar da ondan. Bütün dinleri görmüşlerdi.” diye uzun boylu, yarım saat, kırk beş dakika anlattık.

Müslüman olmasından memnun değil, pişman. Yamuk bir insanla; “evet, paşam” diyen bir insanla karşılaşırdı; “Tamam be hoca, sen de tam bir ilerici hocaymışsın, sevdim seni, gel beraber şu dine girelim.” diye ayağı kayıp gidecekti.

Ama bundan sonra bana çok kartlar filan attı, demek ki benim açıklamamdan memnun kalmış. Demek ki doğruyu anlamış. Bana sonra çok bayram tebrikleri attı.

Evet, bunların dördüncüsü de; o da artık üstüne fâzıl keremdir, bu üç tanenin üstüne üstünlüktür; “Allah yolunda cihad etmek.”

İnsan malıyla canıyla Allah yolunda cihadı neden yapıyor?

“O Allah’ın güzel, sevdiği, hak dini yayılsın.” diye, “Korunsun.” diye, “Öğrenilsin.” diye, “Allah’ın kelimesi yücelsin.” diye...

Litekûne kelimetu'llâhi hiye'l-ulyâ. “Allah’ın *lâ ilâhe illallah* sözü, Allah’ın varlığı birliği, en üstün olsun, hak din galip gelsin, diye...”

“Bâtıl gitsin, bâtıl yıkılsın, insanlar taşa tapmasın, aya güneşe tapmasın, birbirlerini rab edinmesinler.” diye.

Firavunlara tapmışlar. Japonlar hâlâ imparatorlarına tapınıyorlar, “güneşin oğlu” biliyorlar; Japonların dini öyle. Hindular öküze tapıyorlar, akıl almaz ama ister alsın ister almasın. İşte Hindistan öyle. Hatta “İneği kesiyor.” diye kesenlere de kızıyorlar. Hem kesildiğini de biliyorlar... Akıl almaz!

Kobra yılanına tapınıyor. Hindistan’da dört yüz kadar din, mezhep varmış. Bir taife de kobra yılanına tapıyor, tapınaklarını gördüm. Kobra yılanının heykelini yapmış, kobra yılanına tapınıyor. Öyleleri var. Hindistan’da tenasül aletine tapınıyorlar.

Kocasını öldürdüğü karısını da kocasının cesedi ile beraber yakıyorlar. Şu zulme bak! “Bunlar bitsin, hak din hakim olsun.” diye çalışmak ne kadar şerefli; buradan anlayın.

Hakk'ın galip gelmesi için, ahlâkın insafın hakim olması için; zulmün gitmesi, adaletin gelmesi için; cahilliğin gitmesi, ilmin irfanın gelmesi için; karanlığın gitmesi, aydınlığın gelmesi için adam malını hatta canını veriyor. Nasıl olsa bu can gidecek.

e. Allah Takdir Etmeyince Bir İnsan Ölmez

Bugün yatsı namazında okudum:

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ

*Ve mâ kâne li-nefsin en temûte illâ bi-iznillâh.*²

Allah takdir etmeyince bir insan ölmez. Cümle cihan halkı öldürmeye kalksa öldüremezler.

“Hocam öldüremez olurlar mı? Yakalarlar, bağlarlar, öldürürler!”

“Öldüremezler!”

“Var mı buna delilin?”

² 3/Âl-i İmrân, 145.

“Var. İbrahim *aleyhisselam*’ı öldüremediler.”

Hem de Nemrut gavuru askeriyle öldüremedi. Bütün şehir aleyhinde olduğu halde bir yiğit çıkmış; İbrahim *aleyhisselam*...

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذُكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ

*Kâlû semi'nâ feten yezkürühüm yükâlû lehû İbrâhîm.*³

“O putları kıracağım.” diyen “İbrahim” adında yiğit bir delikanlı vardı, diyor ahâli.

“Bu bizim putlarımızı kim kırmış?” diye, yakalıyorlar, bütün şehir onu öldürmeye kast ediyor. Ellerinden tutuyorlar. Yakalandı. İbrahim *aleyhisselam* ellerine düştü. İbrahim ama senin bildiğin İbrahimlerden değil, *Halilullah*, Allah’ın dostu.

“Yakaladılar mı?”

“Yakaladılar.”

“İbrahim! Bizim bu putlarımızı sen mi kırdın? Biz burada yokken, biz tam çayıra tapınmaya, toplanmaya gitmişken buraya girdin de

³ 21/Enbiyâ, 60.

bu tapınağın içindeki bütün putları sen mi kırdın böyle?”

İbrahim *aleyhisselam* gayet sakin, diyor ki;

“Büyüğüne sorsanıza, işte orada duruyor. Boynunda da baltası var.”

Baltayı da götürmüş, balyozu da onun boynuna takıvermiş. İşte boynunda balta duruyor.

“Konuşursa ona sorun. Bana ne soruyorsunuz, o söylesin.”

“İbrahim” diye birisi geldi, çatır çutur hepimizi kırdı. “Yiyin onu, için, kıyma yapın, pastırma yapın, isterseniz pastırma gibi tabaka tabaka kesin, isterseniz makineye sokun, parça parça çıkarın.” desin, konuşsun.

“Konuşursa ona sorun.” deyince, diyorlar ki;

“Yâ İbrahim! Bak sen şimdi böyle söyleme; biliyorsun ki bu konuşmaz!”

“Madem konuşmaz, madem kendisini koruyamaz, savunamaz, kendisine yapılan saldırıyı def edemez, o zaman niye buna tapınıyorsunuz?” diyor.

Başlarını öne eğiyorlar, ne desinler? Bir şey diyecek halleri kalmıyor.

İbrahim *aleyhisselam* öyle bir yiğit ki Nemrut’un karşısına çıkıyor:

“Benim Rabbim, Allahu Teâlâ hazretleri. Senin rabbin kim? Benim Rabbim, Allahu Teâlâ hazretleri; yaratır, diriltir, öldürür.” diyor. Dirilten, öldüren.

“Ben de diriltir öldürürüm.” diyor. “Esirlerden iki kişi getirin. Şunu götürün, bu yaşasın. Bunu götürün, kesin.”

“İşte birisini yaşattım, birisini öldürdüm.” diyor.

Kimi kandırıyorsun sen? Böyle yaşatmak mı olur? Küçükten sen mi o hâle getirdin? Mevcut iki insan bulmuşsun, bir de sana uyacak sapıklar bulmuşsun; “kes şunu” diyorsun, “kesme şunu” diyorsun.

O yaratmak mı? Allah'ın yaratması gibi mi?

İbrahim *aleyhisselam* hiç laf altında kalmıyor. Söylediği saçma bir laf. “Saçma diyorsun!” demiyor.

“Benim Rabbim, güneşi Doğu'dan doğdurur, Batı'dan batırır. Eğer senin kudretin varsa Batı'dan doğdur, güneşi çevir bakalım!” diyor.

“Bu adamlara gücün yetiyor; ‘Bunu kesin, bunu götürün, hapse tıkın.’ demeye gücün yetiyor ama ‘Hadi güneşi Batı'dan doğdur.’ O zaman bir şey diyemiyor, kalıyor.”

Neden?

قَبِهَتْ الَّذِي كَفَرَ

*Fe-bühite'llezî kefer.*⁴ “Kâfir olan ses çıkarmaz duruma geldi, dilini yuttu.”

İbrahim *aleyhisselam* korkmuyor da ondan. Çünkü Allah'ın halîli, Cenâb-ı Hakkın dostu. Nemrut'un da karşısına çıkarmışlar, yiğitçe konuşmuş. Ahâlinin de karşısına çıkarmışlar, konuşmuş. Ahâliye de önceden söylemiş; “Bu putlara tapmayın!” demiş, tapmışlar.

⁴ 2/Bakara, 259.

“Ben sizin bu putlarınızı kıracağım.” diye de söylemiş. Öyle saklamak yok. Gayet şeffaf, son derece açık. Hiç saklamaya, gizlemeye gerek yok...

“Ben sizin bu putlarınızı kıracağım!” diyor, açıkça söylüyor ve kırıyor. Ondan sonra da; “Konuşamayan, kendisini savunamayan, böyle âciz mahluklara, elinizle yaptığınız mahluklara niye tapıyorsunuz?” diyor.

“Tamam, yakaladılar.”

“İşte hocam bak, yakaladılar!”

Sen işin sonuna bak. Dur bakalım, film bitmedi daha. Filmin ortasında filmin kahramanını yakalarlar. Dur bakalım daha, filmin sonuna bir bak bakalım; sonu ne olacak?

“İşte hocam, ateşe atıyorlar!”

“Atsınlar yahu, atarlarsa atsınlar!”

“İşte ateşi tutuşturdular, cayır cayır, har har har har yanıyor!”

“Ateşler göğre çıkarsa çıksın!”

“İbrahim’i içine attılar.”

“Atarlarsa atsınlar!”

Sonuç itibariyle İbrahim yandı mı?

Yanmadı.

Kurtuldu mu?

Allah kurtarır.

Nemrut öldü mü?

Öldü, geberdi.

Demek ki;

وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ

*Vallâhu yuhyî ve yümît.*⁵ “Hayatı veren, hayatı koruyan, öldüren Allahu Teâlâ hazretleri.”

Korursa korur.

“Hocam, falancası falanca adamdan korunmamış.”

“Benim dedem de harpte şehit olmuş.”

Onun şehit olmasını murat etmiş de ondan. Şehitlik bir rütbe, imtihan. Hayat nasıl olsa bitecek.

⁵ /3Âl-i İmrân, 156.

Zaten bütün müslümanlarda şehit olma aşkı olsa kafirlerin bu zulmü olamaz. Bu zulüm, herkes şehit olmaktan korktuğu için oluyor.

Onun için Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* burada buyuruyor ki;

“O da artık bunların üstüne fazilettir; derecesi de yerle göğün arası kadar yüksektir. O da azîz ve celîl olan Allah’ın yolunda cihad etmektir.”

Bugün cihad etmeyi sadece birkaç bölgedeki insanlar biliyor. Onlar da bilmiyorlardı da Allah unutuldukça öğretiyor. Benim dedelerim ve benim hocam Suriye’de çarpıştılar. Benim dedemin en son haberinin geldiği yer, Suriye. Benim dedem gitti de gelmeyiverdi. Nerede olduğunu bile bilmiyoruz.

Ne zincirli saati geldi, ne mendili geldi, ne bir hatırası geldi. Gitti, gelmedi. Amcalarım, dayılarım; kimisi Çanakkale’de, kimisi Suriye cephesinde, kimisi başka yerlerde... Şöyle bir hatırası bile yok. Devletten bir teşekkür bile yok.

Babama dedim ki;

“Dedem şehit olmuş, bir madalya filan yok mu?”

“Evladım, Allah sevsin insanı. Madalya, dünya madalyası, ne olacak?” dedi.

Alsaydık “Şehit torunuyum.” diye göğsüme takacaktım ama babam o madalyayı önemli görmedi.

Onun şehit olmasını istiyor da Allah ondan şehit ediyor.

İyiler gidecek gidecek gidecek de bu dünya kötülerin başına yıkılacak. İyiler kalmayacak. İyiler gidecek gidecek de en sonunda şerhilerin başına kıyamet kopacak. Ölümden kaçmanın da bir faydası yok.

Mühim olan Allahu Teâlâ hazretlerinin emrini tutmak, yolunda olmak. “Namaz kıl” dediği zaman namaz kılmak, “uyu” dediği zaman uyumak, “kalk” dediği zaman kalkmak, “ye” dediği zaman yemek, “yeme” dediği zaman yememek, “öl” dediği zaman ölmek... Mühim olan söz dinlemek, imanına göre yaşamak.

Onu yapmadıktan sonra olmaz!

“Oruç tut.” diyor, “Doktorlar ‘tutma’ dedi.” diyor, doktorların sözünü dinliyor. “Namaz kıl.” diyor, “Uykuyu yenemiyorum.” diyor, şeytanın sözünü dinliyor.

Rahmân yaratmış, Rahmân’ı dinlemiyor, şeytanın sözünü dinliyor.

Allah’ın buyruğu geliyor, okunuyor, anlatılıyor. Nefsi diyor ki; “Boş ver onları, keyfine bak!” Nefsinin emrini tutuyor. Hocayı seven yok.

Herkes nefsinin emrinin karşısında el pençe divan durmuş:

“Ey nefsim, emret! Emrin başım gözüm üstüne! Sen ne emredersen yaparım!” diyor.

“İçki iç.” içerim; “Rakı iç.” içerim; “Kadın oynat.” oynatırım; “Faiz ye.” yerim. Ne derse yapıyor. Allah’ın emrini tutmuyor; şeytanın emrini tutuyor, nefsin emrini tutuyor.

Peygamber Efendimiz ne dediyse tersini yapıyor:

“Dünya sevgisi bütün hataların başı.” diyor; sarılmış dünya sevgisine. Peygamber Eendimiz; “Âhiret çok önemli!” diyor, âhireti unutmuş.

Sanki ölüm başkalarına yazılmış, bunlar hiç ölmeyecek. Ölenin mirasını yiyor da bir gün gelip kendisinin de mirasının yenileceğini bilmiyor. Öyle yaşıyor, yaşıyor...

Haklı sözler söylendiği zaman ukala ukala da laflar söylüyor. Bazen şaka bazen yarı ciddi, bazen kızıp bazen dalga geçip. Ama bir gün geliyor, Azrail; “Yeter senin bu ettiğin, gel bakalım, sermayen yetti, bu sefer elimden kaçamazsın!” diyor, çöküyor göğsüne, hır hır hır hır, çatır çutur nefsinin çekip alıyor.

“Dur ya Azrail, biraz daha yaşayayım da tevbe edeyim.”

Geçmiş olsun, bitti!

f. Ölümünden Önce Ölmek

Hayat bittikten sonra;

فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً
وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

Fe izâ c e ecel h m fe lâ yeste'hir ne s aten ve lâ yestakdim n.

“Müddet geldi mi geri gitmez.”

Ölümden evvel ölmek ne demek?

Büyüklerimiz; “ l mden önce ölmek” demiş; edebiyat kitaplarına, tasavvuf kitaplarına girmiş,

Bunun anlamı ne?

“ lmeden evvel ölümün tedbirini al, ölümden sonrası için hazırlan.” demek. “Der- viş ol.” demek.

Ama “derviş ol” diye söylersen insanı do- kuz köyden kovuyorlar. Kovarlarsa kovsunlar. Biz hakkı söyleyelim de dinleyen dinler, dinle- meyen ne yaparsa yapsın.

el-F tiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

28 Recep 1421 / 27.10.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
K rs 